

[Hans Jacob Sørensen.]

færre Penge. Jeg afæsker ikke den højtærede Minister et Svar, for det er mod min Natur at være udfordrende, og jeg forudser, at disse Spørgsmaal vil blive en ubesvaret Gaade. Men de Ord, den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen brugte, kan dog maaske være en Trøst for dem, der føler sig skuffet over Kommissionens Resultater, dem, der siger: Der ser man, havde Finansministeren selv skullet bestemme, var det blevet noget helt andet. Men jeg vover ogsaa at tro, at selv om Finansministeren synes at føle sig som noget af en bunden Mand i denne Sag, trøster han sig sikkert med, at overfor dem, der stiller de meget store økonomiske Krav — og dem er der jo nogle af —, er Kommissionens Indstilling et udmærket Skjold for ham og for hans kære Statskasse. Vi fra Venstres Side har ikke noget imod, at Tingene bliver opstillet saaledes, at Kommissionen og ogsaa vi staar som dem, der ogsaa tager netop de vanskelige økonomiske Forhold i Betragtning. Vi har en klar Forstaaelse af, at Socialdemokratiet netop paa dette Omraade kan have sine store Vanskeligheder ogsaa i Retning af at befinde sig godt under den nyere Tids Tilstand, hvor man ikke kan nyde Oppositionslivets glade Dage. Det var jo forudset, at det vilde komme til at gaa saadan for Socialdemokratiet og dermed for den nuværende Regering. Jeg tænker her paa en Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte ved den første Finanslovbehandling under den nuværende Regering. Det var i en Tale, hvor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard gjorde op, at det, det gjaldt om i de kommende Aar, var ogsaa at sikre, at den offentlige Økonomi blev vel bevaret. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte dér:

„Men først og fremmest vil vi forsvare det vundne paa det finansielle Omraade, og jeg tillader mig at mene, at dette er en Velgerning, ikke alene overfor Stat og Samfund, men sandelig ogsaa overfor Regeringen, for hvem det vilde være den største Ulykke, hvis den skulde faa de Forslag ført igennem, som ganske sikkert vil blive den aftvunget af dens egne Løfter og Tilsagn, af Fagforeningerne og fra mange forskellige Sider, men dér kan jeg forsikre, at Venstre skal i hvert Fald være til Rede som et altid villigt og virksomt Redningskorps.“

Jeg har ikke noget imod, om Lønningskommissionen i dette Tilfælde skal være Redningskorps. Jeg tror, at det, at Lønningskommissionen er enedes om et saa godt For-

slag, vil virke netop i den rigtige Retning med Hensyn til Statens Økonomi, og derfor vil vi fra Venstres Side gaa ind for Lovforslaget og være med til at fremme det, idet det som før nævnt er vor Trøst og vort Haab, at vi gennem dette Lovforslags Ophøjelse til Lov faar skabt bedre Muligheder for tilfredsstillende Virke- og Arbejdsvilkaar for Tjenestemændene, og at vi derigennem ogsaa fremtidig sikrer Staten og Samfundet, at vi kan faa de bedst mulige Kræfter til at røgte de store Opgaver, der er paalagt Statens Tjenestemænd.

Vesterager: Det er et meget vigtigt og omfattende Lovforslag, der nu er til Behandling, efter min Mening baade for Samfundet og for de Tjenestemandsgupper, det omfatter. Lovforslaget hviler jo paa en Betænkning fra en Kommission, hvis Arbejde nylig er afsluttet. Jeg personlig har kun været med til Afslutningen. I 1919 naaede jeg at komme ind i Lønningsudvalget til Behandling af de den Gang foreliggende omfattende Lønningslove, som ogsaa hvilede paa en Kommissionsbetænkning. Denne Gang naaede jeg at komme med til Afslutningen af Kommissionens Arbejde. Men selv om jeg altsaa kun har været med i Kommissionen en ganske kort Tid, er det mit Indtryk, at der er gjort et meget betydeligt Arbejde, og jeg har fulgt det med Interesse, særlig Forhandlingerne med Administrationerne, og søgt derigenem at sætte mig ind i Lovforslagets Enkeltheder, før jeg kunde sætte mit Navn under Kommissionsbetænkningen.

Lovforslaget maa jo behandles som et Regeringsforslag, idet Regeringen har gjort det til sit, og den højtærede Finansminister kan ikke længere skjule sig bag Kommissionen. Kommissionen har *sit* Ansvar, men i et parlamentarisk styret Land maa en Minister ogsaa tage *sit* Ansvar for de Love, der forelægges af Regeringen, og jeg kan her i meget henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede sidste Taler, den ærede Ordfører for Venstre (Hans Jacob Sørensen). Men selv om jeg for mit Vedkommende mener, at Ministeren var noget for beskeden, skal jeg straks erklære mig villig til paa mit Partis Vegne at gaa ind i Forhandlingerne for at søge at faa et virkeligt Resultat frem af Kommissionens Arbejde, og det bliver der først den Dag, da Rigsdagen sammen med Regeringen har faaet Forslaget ophøjet til Lov.

Jeg vil herefter gøre et Par almindelige Bemærkninger.

Der er fra forskellige Sider rejst al-